

ת"פ 52221/10/17 - מדינת ישראל נגד סולומון אדוניה, גשאו ארגאו- עניינו הסתיים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52221-10-17 מדינת ישראל נ' אדוניה ואח'

בפני כבוד השופטת בכירה שרון לארי-בבלי
בעניין: מדינת ישראל ע"י תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

1. סולומון אדוניה ע"י ב"כ עו"ד דני בר-דוד
2. גשאו ארגאו- עניינו הסתיים

הנאשמים

גזר דין- נאשם 1

רקע

הנאשם 1 (להלן- **הנאשם**) הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה ממשית על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**) ועבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

בכתב האישום נטען כי ביום 4.8.17 בשעה 06:00 בבוקר לערך עלו הנאשם והנאשם 2, יחד עם שניים נוספים, על מונית בה נהג המתלונן, שהסיעם לכיוון ביתם בשכונת קריית מנחם בירושלים. הנסיעה כללה עצירה, לבקשת הנוסעים, לצורך רכישת דבר מה במסעדת "הטאבון". בהמשך הנסיעה, ירד אחד הנוסעים ברחוב איסלנד, בעוד יתר השלושה, בהם הנאשמים, ירדו ברחוב הנורית. הנוסעים שילמו בעד נסיעה זו, והמתלונן שב לביתו בכפר עקב.

לאחר כעשרים דקות ממועד הורדת הנוסעים, שמע המתלונן צלצול טלפון עולה מן המושב האחורי. המתלונן ענה לטלפון, שהמתקשר אליו ענה לשם "שרון", ושמע קול אישה. המתלונן שאל האם היא יודעת למי שייך הטלפון, שאז נותקה השיחה. מיד לאחר מכן, התקבלה שיחה נוספת למכשיר הטלפון. המתלונן ענה לשיחה. הנאשם הזדהה כאחיו של בעל המכשיר, ודרש להחזיר את המכשיר לרחוב הנורית בירושלים. המתלונן השיב כי הוא עייף לאחר סיום משמרת הלילה, והציע להשיב את המכשיר עם תחילת משמרת הלילה הבאה. הנאשם השיב כי הוא זקוק למכשיר הטלפון באופן מיידי. נוכח האמור, סיכמו הצדדים כי המתלונן יגיע בחזרה להשיב את המכשיר וכי הנאשם ישלם למתלונן סך של מאה ש"ח עבור נסיעה זו.

המתלונן שב על עקבותיו לכיוון רחוב הנורית בקריית מנחם. עם הגיעו למקום, המתינו לו הנאשמים, עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה. הנאשמים שאלו היכן מכשיר הטלפון, והמתלונן ביקש את הסכום עליו סיכמו בשיחת הטלפון. הנאשם 2 שוחח עם המתלונן ומסר לו כי אין בידם את הסכום, תוך שביקש מן המתלונן לפתוח את דלת המונית על מנת שיסעו יחד למשך כסף מן הבנק. או אז, החלו הנאשמים להכות את המתלונן בכל חלקי גופו. הנאשם 2 פתח את דלת המונית שלצד מושב הנהג והחל להכות; הנאשם אחז בפטיש והיכה באמצעותו את המתלונן; והאחר הכה אף הוא את המתלונן, כל זאת כאשר האחרון חגור בחגורת בטיחות. עקב האמור, מסר המתלונן את מכשיר הטלפון לנאשמים, וביקש מהם לחדול מלהכותו.

החבורה לא שעתה לבקשותיו והמשיכה להכותו עד הגעת רכב נוסף, בו נהג מר ראובן דסה (להלן- **מר דסה**), שצפר לחבורה. החבורה הפסיקה להכות את המתלונן. הנאשם 2 ניגש אל מר דסה, ואיים עליו באמצעות הפטיש אותו הניף לכיוון שמשות המכונית. מר דסה צפר בשנית, והנאשמים נמלטו מן המקום. בעקבות המעשים, דם ניגר מפי המתלונן ונגרמו לו סימני חבלה בפנים, נפיחות בשפתי, נפיחות בלסת, שפשוף בכתף, רגישות בשורש כף יד ימין, הגבלה בתנועה ונפיחות בחזה בצד ימין, לרבות שטף דם. עוד במהלך התקיפה, הזיקו הנאשמים לרכבו של המתלונן, בכך ששברו את שמשות המונית.

ביום 15.12.19 ניתנה הכרעת הדין בעניינם של הנאשמים. הנאשם 1 הורשע בעבירות המיוחסות לו, ועוד באותו יום הופנה לקבלת תסקיר שירות מבחן בעניינו, ומשכך נדחה מועד הטיעונים לעונש בעניינו.

לשלמות התמונה אציין כי ביום 10.05.2020 נגזר דינו של הנאשם 2, והושתו עליו 14 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי; ופיצוי למתלונן בסך 4,000 ₪.

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן שהוגש ביום 07.05.2020 עולה כי הנאשם בן 24 ומתגורר בבית הוריו בירושלים. קורות חייו פורטו בהרחבה בתסקיר ועולה כי מגיל ילדות החל לצרוך אלכוהול במסגרות חברתיות. במרוצת השנים גברה תדירות צריכת האלכוהול למספר פעמים בשבוע. ביחס לשימוש בסמים, צוין כי החל לעשות שימוש בסם מסוג קנבוס בגיל 20. מרבית בדיקותיו של הנאשם נמצאו נקיות משימוש בסמים. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם מוכר לשירות המבחן מתיקים קודמים. בתיק האחרון משנת 2018 השתלב הנאשם בהליך טיפולי בעמותת "אפשר", ולאחר שזו נסגרה השתלב באשפוזית "מלכישוע". גורמי הטיפול כולם התרשמו מהתמכרותו של הנאשם לאלכוהול, הגם שהוא עצמו אינו מכיר בהתמכרות כאמור ובעוצמתה. הנאשם לא השלים את הגמילה במסגרת הטיפולית, והביע התנגדות לניסיונות לגייסו לטיפול פעם נוספת. ביחס לעבירות נשוא הליך זה, עולה כי אלה בוצעו על רקע צריכת אלכוהול. לדבריו, שכח את מכשירו הנייד במונית, וראה בניסיונות המתלונן לקבל תמורה על השבת המכשיר משום סחיטה וניצול מצבו. השירות התרשם כי הנאשם נטל אחריות למעשיו אולם נטה להשליך חלק ממנה כלפי המתלונן, והוא אף נעדר אמפתיה למצבו של האחרון.

חרף ניסיונות טיפול שכשלו בעבר, המליץ שירות המבחן לדחות את הדיון בעניינו של הנאשם במספר חודשים על מנת לנסות ולשלוו בהליך טיפולי נוסף במרכז הירושלמי לטיפול בהתמכרויות. דחייה כאמור ניתנה, אולם ביום 19.05.20 הודיע ב"כ הנאשם כי לאחר מחשבה נוספת, וחשש שמא לא יעמוד פעם נוספת בתנאי המסגרת הטיפולית, הנאשם מבקש לסיים את ההליך בעניינו.

תמצית טיעוני הצדדים

המאשימה עמדה על נסיבות ביצוע העבירות ועל הפגיעה בערכים המוגנים שבבסיסן, וביקשה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל. נוכח עברו הפלילי של הנאשם, עתרה המאשימה להעניק משקל משמעותי לשיקולי הרתעה ולהשית על הנאשם עונש מאסר שלא יפתח מ-16 חודשי מאסר בפועל. עוד ביקשה להורות כי עונש המאסר ירוצה במצטבר לעונש המאסר שהושת על הנאשם בהליך אחר, שערעור עליו נדחה ביום 8.7.20.

ההגנה, מצדה, התנגדה למתחם העונש הנטען על ידי המאשימה, בשים לב כי הוא מחמיר מזה שנקבע בגזר דינו של הנאשם 2. לשיטת ההגנה, יש לקבוע מתחם הנע בין שירות לתועלת הציבור לבין שנת מאסר בפועל, אולם ככל שמתחם כאמור לא יתקבל על ידי בית המשפט, יש להורות, לכל הפחות, על קביעת מתחם הזהה למתחם שנקבע בעניינו של הנאשם 2.

בנוסף, ביקשה ההגנה לאבחן את עניינו של הנאשם מעניינו של הנאשם 2 שדינו נגזר ביום 19.05.2020. נטען, כי בניגוד לנאשם 2 שריצה בעברו עונש מאסר מאחורי סורג ובריח, הנאשם לא ריצה עונש מאסר כאמור, באופן המלמד על חומרה פחותה במסגרת עניינו של הנאשם. בתוך כך, אף צוין כי חלוף הזמן מחזק סברה זו, שכן בשנים האחרונות הנאשם לא ביצע עבירות באופן המעיד על התמתנות מצדו. אבחנה נוספת שביקשה ההגנה לערוך נוגעת לנטילת האחריות מצדו של הנאשם. נטען כי בניגוד לנאשם 2, הנאשם נטל אחריות למעשיו, למעט השימוש בפטיש. נוכח האמור, ביקשה ההגנה להסתפק במספר חודשי מאסר בפועל בלבד, כמו גם להתחשב במצבו הכלכלי הקשה בקביעת סכום הפיצוי למתלונן.

הנאשם בדברו האחרון התנצל על מעשיו. לדבריו, הפיק לקחים וכיום הוא נמצא במקום אחר. הנאשם אף הביע חשש שמא עונש מאסר בפועל יוביל לנסיגה במצבו.

מתחם העונש ההולם

אעיר כבר עתה כי בכל הנוגע למתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם, לא מצאתי לסטות מן הדברים שהובאו במסגרת גזר דינו של הנאשם 2. אכן, עתירת המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם אחר מזה שנקבע בעניינו של הנאשם 2 היא תמוהה. כאמור, לא מצאתי לקבוע מתחם עונש הולם שונה בעניינו של הנאשם שבפניי, ואין לי אלא לחזור על הדברים כפי שהובאו שם.

העבירות שביצע הנאשם פגעו במספר ערכים חברתיים מוגנים, בהם הגנה על שלומו הגופני, ביטחונו האישי ושלווה נפשו של המתלונן, כמו גם על רכוש. דומה כי אין צורך להכביר מילים בדבר הסיכון הגלום בעבירות אלימות כגון דא, כמו גם בצורך של בתי המשפט להמשיך ולנקוט ביד קשה נגד הבוחרים בדרך האלימות.

כידוע, בשורה ארוכה מאוד של פסקי דין, עמדה הלכה פסוקה על הצורך להילחם ביד קשה בשימוש בכוח הזרוע לפתרון סכסוכים. כך למשל, נפסק כי "בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה היתרה הגלומה בעבירות אלימות, לנוכח הפגיעה הקשה בערכים המוגנים של שלמות הגוף והנפש וההגנה על הביטחון, ועל הצורך בהרתעה מפני ביצוע. על רקע התגברות מעשי האלימות אף ניכרת מגמה ברורה בפסיקה של החמרה בענישה בעבירות אלימות בכלל ובעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בפרט, לא כל שכן בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה כבענייננו" (ראו ב-ע"פ 799/19 צ'קול נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.07.19), בפס' 10).

בחינת נסיבות ביצוע העבירה מובילה למסקנה כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף הבינוני-גבוה;

בראש ובראשונה יש להעניק משקל ממשי לעצם היותו של המתלונן נהג מונית אשר לא אחת עבודתו מתבצעת בשעות הלילה. לדאבון הלב, ניכר כי בשנים האחרונות סובלים נהגי מוניות מפגיעות אלימות הראויות לכל גינוי. תופעה מסוכנת זו הוכרה על ידי הפסיקה בשורה ארוכה של פסקי דין, תוך שהודגש הצורך במדיניות ענישה מחמירה:

מעבר לכך, נזכיר את מדיניות הענישה המחמירה ביחס לתקיפת נהגי מוניות ו"עובדי לילה". מדובר בתופעה מצערת וחמורה, שבית משפט זה שב ומדגיש משך שנים את חשיבות קביעתו של עונש מאסר משמעותי כדי להילחם בה (ע"פ 8487/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 08.11.16), בפס' 11 וכן ראו ההפניות שם).

בענייננו, המדובר באלימות שננקטה כלפי המתלונן על לא עוול בכפו. כמצוין בהכרעת הדין ובעובדות כתב האישום, לאחר שהמתלונן הסיע את הנאשמים ליעד המבוקש, גילה הנאשם כי שכח את מכשיר הטלפון הנייד שלו ויצר קשר עם המתלונן על מנת שהאחרון ישיב לו אותו. המתלונן, שבאותה העת כבר הגיע לביתו לאחר סיומה של משמרת לילה, מסר לנאשם כי עבור השבת המכשיר הנייד והנסיעה הלוך ושוב הכרוכה בכך, יגבה ממנו סכום עליו הסכימו הצדדים. עם הגעתו של המתלונן למקום, חזר בו הנאשם, בתמיכת הנאשם 2 ואחר נוסף, מן ההסכמות, ותחת זאת בחרה החבורה לנקוט באלימות כלפי המתלונן. נסיבות אלה מלמדות על התנהלות אלימה וחצופה מצד הנאשמים, אשר מצאו באלימות כלפי המתלונן, שאך עשה את עבודתו, פתרון ראוי.

הנאשם הורשע, כאמור, בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש על ידי שניים או יותר שחברו יחד לביצוע הפעולה האלימה. המדובר בעבירה הכוללת נסיבה מחמירה- היא הביצוע בצוותא של מעשה האלימות. לעניין זה אפנה להכרעת הדין, שם קבעתי כי "העובדה כי שני הנאשמים חברו יחד עם אחר נוסף שזהותו אינה ידועה על מנת לפגוע במתלונן מהווה נסיבה מחמירה. הפסיקה הכירה בכך שפרשנות הביטוי "חברו יחד", כמצוין בסעיף החיקוק בו הואשמו הנאשמים, מהווה הלכה למעשה ביצוע בצוותא: "הנה-כי-כן, פרשנות הביטוי "חברו יחד" בהקשר הפנימי של החוק ומתוכו מובילה למסקנה כי החוברים יחדיו הם הלכה למעשה מבצעים בצוותא" (ע"פ 4693/01 מדינת

ישראל נ' בביזאיב, פ"ד נו(5) 580 (2002), בפס' 2 לפסק דינה של השופטת בייניש" (ראו בעמ' 14 להכרעת הדין). הביצוע המשותף של הנאשמים בא לידי ביטוי גם בשאלת השימוש בפטיש. בהכרעת הדין נקבע כי בשים לב לאמור, הרי שלכל אחד מן הנאשמים אחריות למעשיהם של האחרים.

הנזק שנגרם למתלונן מתבטא בתמונות (ת/1) ואישורים רפואיים (ת/2) שהוגשו במהלך שמיעת הראיות והמלמדות על פגיעות פיזיות. אכן, אין המדובר בנזק שהוביל לאשפוזו של המתלונן בבית החולים, ואולם אין לחדד כי המדובר גם בנזק נפשי שיש בו כדי להשפיע על המשך עבודתו כנהג מונית. הלכה למעשה, המדובר בטרומה של ממש שנגרמה למתלונן אך משום שביצע את עבודתו ופעל על פי הסיכום הטלפוני אליו הגיעו הצדדים.

נוסף על כך, הרי שבמעשיהם האלימים, לא הסתפקו הנאשמים בפגיעה הפיזית במתלונן, והוסיפו וניפצו את שמשת רכב המונית. למותר לציין כי פגיעה ברכב המונית של המתלונן מהווה פגיעה במקור פרנסתו. אוסיף על כך, שאלמלא התערבותו של עובר האורח, אין לדעת מה היו עלולים התוקפים לגרום למתלונן.

עיון בפסיקה מלמד כי מתחם העונש ההולם מושפע מכלל נסיבות ביצוע העבירה ואין המדובר במתחם אחד ויחיד (ראו והשוו, **בשינויים המחייבים**, ענישה ומתחמי עונש הולם במקרים הבאים: רע"פ 310/18 **אשורוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.02.18); רע"פ 2462/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.03.18); רע"פ 266/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.02.18); רע"פ 7592/14 **שמעוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.11.14)).

בשים לב לכלל האמור לעיל אני סבורה כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין 6 ל-24 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

כמצוין לעיל, הפסיקה חזרה על הצורך בענישה מרתיעה בגין ביצוע עבירות אלימות. הדבר מקבל משנה תוקף כאשר עסקין בעבירות המבוצעות כלפי אוכלוסיית נהגי המוניות ונהגי האוטובוסים, שהם עובדי ציבור.

במסגרת טיעוני ההגנה לעונש, היא ביקשה לאבחן את עניינו של הנאשם שבפני מעניינו של הנאשם 2, עליו הושתו 14 חודשי מאסר בפועל. לאחר בחינה, לא מצאתי כי יש באבחנה האמורה כדי להוביל להשתת עונש השונה מעונשו של הנאשם 2.

ראשית, אני סבורה כי יש בעצם העובדה שהנאשם 2 ריצה עונש מאסר מאחורי סורג ובריה, בניגוד לנאשם שבפני, כדי להוביל להקלה אוטומטית בעונשו של האחרון. יש להדגיש, כי הנאשם שבפני אינו נעדר עבר פלילי וזוהי איננה הסתבכותו הראשונה בפלילים. הנאשם הורשע בהליך קודם בביצוע עבירת אלימות ואך ביום 02.02.2020 נגזר דינו לעונש מאסר בפועל. אין המדובר במי שזוהי לו פגישה ראשונה עם מערכת המשפט, וזאת אף מבלי שהתייחסתי לעבירה נוספת שביצע הנאשם בהיותו קטין. עולה איפא כי בדומה לעניינו של הנאשם 2, גם בעניינו של הנאשם שבפני יש

להעניק משקל לשיקולי הרתעת היחיד, באופן שיוביל לחדילה מפעילות עבריינות. אוסיף על כך, וכעולה מתסקיר שירות המבחן, כי התנהלותו של הנאשם נטועה גם בהתמכרותו לאלכוהול, ויש לקוות שהנאשם יפעל לטיפול בהתמכרות זו במסגרת תקופת המאסר.

האבחנה הנוספת שערך ב"כ הנאשם נוגעת לנטילת האחריות על ידי הנאשם. אכן, הנאשם בסופו של יום בחר להודות במרבית המיוחס לו, וניהול ההליך על ידו התרכז אך בשאלת השימוש בפטיש. ואולם, הלכה למעשה יש להעניק לנתון זה משקל מוגבל. כפי שציינתי בגזר דינו של הנאשם 2, ההקלה העונשית ניתנת לנאשם שמודה במיוחס לו, באופן המבטא נטילת אחריות, ואף מביא לחיסכון בזמן שיפוטי. בנסיבות דנא, הנאשם לא הוביל לחיסכון בזמן שיפוטי וייעול ההליך - ההיפך הוא הנכון. מעבר לעובדה כי נשמעו ראיות בתיק, הגם אם בשאלה מצומצמת הנוגעת לשימוש בפטיש, הרי שלנאשם ניתנה הזדמנות להעמיק בהליך טיפולי שנועד להיטיב עמו, חרף הימשכות ההליך, ולבסוף בחר הוא לקטוע אותו חרף המלצת שירות המבחן. ברי כי אין באמור לעיל כדי להחמיר עם הנאשם, אלא אך להדגיש כי הטענה בדבר נטילת האחריות איננה בעלת משקל משמעותי. מסקנה זו אף עולה בקנה אחד עם התרשמות שירות המבחן, שצין כי הגם שהנאשם נוטל אחריות פורמאלית למעשיו, הוא עודנו נוטה להשליך חלק ממנה על המתלונן והתנהלותו.

זאת ועוד; בשים לב לקביעתי בהכרעת הדין לפיה לכל אחד מן הנאשמים אחריות למעשיו של השני, אני סבורה כי נסיבות העניין דנן מחייבות מתן בכורה לעקרון האחידות בענישה. כידוע, עקרון זה זכה במרוצת השנים למעמד מיוחד בשיטתנו המשפטית. בשורה ארוכה מאוד של פסקי דין נקבע כי על הערכאות הדיוניות להקפיד על יישומו, ובפרט כאשר עסקין בנאשמים שהורשעו במסגרת אותה הפרשה, לרבות שמירה על מדרג הולם בין העונשים לבין מידת האשמה בבסיס המעשים בהם הורשעו (ראו לעניין זה: ע"פ 2166/18 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.05.18), בפסקה 10). למותר לציין כי עקרון זה איננו חזות הכל. בהקשר אחר נכתב כי "אדם - כל אדם - הוא עולם לעצמו. אדם - כל אדם - הוא אחד, יחיד ומיוחד. ואין אדם כאדם" (ע"פ 1742/92 פופר נ' מדינת ישראל, נא(5) 289, 307 (04.12.1997)). עקרון האחידות בענישה לא נועד לבטל את עברו של הנאשם, ואין המדובר בעקרון שהחלתו מבטלת מניה וביה את נסיבותיו האישיות של הנאשם. המדובר בעקרון המנחה את בית המשפט במלאכת גזירת הדין, ונועד לשמור על השוויון בענישה במסגרת פרשה בה מספר מעורבים.

מן האמור לעיל עד כה, ובהתאם לנטען בדבר נסיבותיו האישיות של הנאשם, לא מצאתי כי קיימות נסיבות המצדיקות הטלת עונש שונה מזה שהוטל על הנאשם 2. דומה כי שני הנאשמים בעלי עבר פלילי, ולנוכח הקביעה בדבר אחריותם השווה, נכון יהיה להשית עליהם עונשים זהים.

באיזון בין השיקולים השונים, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה והנזק שנגרם למתלונן, ומדיניות הענישה המחמירה לתוקפים עובדים המעניקים שירות לציבור, כמו גם לאור עברו הפלילי של הנאשם הכולל ביצוע עבירת אלימות, וכן לאור עקרון האחידות בענישה ונסיבותיהן הדומות של הנאשמים, אני סבורה כי יש להשית על הנאשם עונש זהה לעונש שהושת על שותפו.

אני גוזרת אפוא על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 14 חודשי מאסר בפועל. המאסר יהיה במצטבר לעונש המאסר בן 9 חודשים שהושת עליו בע"פ 31702-03-20, אשר בגדרו נדחה ערעורו, ושבעטיו הוא הוא צפוי להכנס לכלא ביום 6.9.20. **לא מצאתי להורות על חפיפה כלשהי בעונשים, משלא הובאו נסיבות המצדיקות חפיפה כאמור.**

ב. מאסר למשך 10 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי שלא יעבור הנאשם עבירת אלימות, לרבות איומים, וכן עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין. התנאי יחל מיום שחרורו מן הכלא.

ג. פיצוי למתלונן, ע"ת 1, בסך 4,000 ₪ אשר יופקד במזכירות ביהמ"ש ב- 8 תשלומים שווים ורצופים מיום 01.09.2020. אציין שהיה מקום להשית על הנאשם פיצוי גבוה יותר, המשקף את חומרת מעשיו ואת הנזקים שנגרמו למתלונן ולמונית, אולם נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם מצאתי להסתפק בפיצוי זה.

ד. נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם אמנע מהשתת קנס.

מזכירות תשלח ההחלטה לשב"ס.

ככל שקיים פיקדון בתיק - יועבר לפיצוי. ככל שתיוותר יתרה - תושב לנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ט אב תש"פ, 09 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.